

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Finæ in morbis patientia quo modo compensata?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

nihil ingredi potest, quod statim illum felicitatis turbet. His talibus cogitationibus consolatur se ægrotus, præsentis dolores omnes libenter contemnens, ut effugere possit eos, quorum magnitudinem colligit ex istis, quos sentit.

IV.

Rom. 8. 18.

2. Cor. 4. 17.

Accedit huc, quòd præter magnitudinem dolorum, quæ exigui temporis patientiâ redimitur, etiam ipsius patientiæ corona immensitasque præmiorum animum subeat ægrotantis, mirificeque extimulet ad fortiter patiendum. Quicumque enim apud se statuit, nunc esse tempus serendi, messem sibi valde vberem proponit; cuius spe nihil curat omnem serendi laborem. Quamcumque enim sint diuturni morbi, breues videntur cum æternitate comparati. Ita ratiocinatus est Apostolus. *Non sunt condigna passiones huius temporis ad futuram gloriam, qua reuelabitur in nobis. Id enim, quod in presenti, est momentaneum, & leue tribulationis nostræ, supra modum in sublimitate æternum gloriæ pondus operatur in nobis.* Hinc perspicuum est, si cui sui labores, morbi, molestiæ nimis magnæ prolixæque videantur, id inde fieri, quòd non vnà, ut par est, præmiorum immensitatem expendat: si enim cum breuitate huius vitæ beatitudinis æternitatem æstimaret, tantò minoris faceret laborem, quantò pluris æstimaret mercedem. Siquidem *momentaneum & leue tribulationis nostræ supra modum, in sublimitate, æternum gloriæ pondus absorbet.* Itaq; sicut scintilla ignis incidens in Occæum illico extinguitur, nec comparatione digna putatur; ita, quod in presenti est *momentaneum & leue tribulationis nostræ*, nihil est, & nihili faciendum, si speretur in æternum gloriæ pondus esse commutandum.

V.

Ferrarij. 12.
Martij.

Neque generatim dumtaxat tribulatio cum gloria est pensanda, sed singulæ quoque *passiones huius temporis*, cum singulis momentis gloriæ conferendæ sunt, ut quantumuis magnæ huius temporis passiones, ad futuram gloriam non condignæ videantur. Faciet ad rem, quod Ferrarius refert, Anno 1253. contigisse. In Hetruriæ quodam vico S. Geminiani nata erat quædam insignis puella, Fina, in quam omnes gratiæ videbantur confluisse, quas vel terra solet, vel cælum hominibus suppeditare. In ea erant bonæ corporis vires, frontis honor, oris decor. Sed longè maiores animi dotes. In paterna domo, haud aliter vixit, quàm

quã si in Cœnobio, inter Virgines Deo sacratas, degeret. Corpus jeunijs extenuabat; vigilijs debilitabat, cilicijs coërcebat. Quod orationi superfuera, tempus omne manuum labori tribuebat. Denique, ne in virgine solitudinis amorem desiderares, numquam pedem extra limen ædium paternarum extulit, nisi quando templum erat adendum. Hęc tam pretiosa gemma in priuatis tectis latitauit. Sed quid Deum latet? qui præsertim, humilia respicit. Gemmam vidit, sed ad summam nitorem exponendam. Vt igitur videas, non eadem Deo & mundo placere, valetudinem illius strauit; pulchritudinem vastauit; ex sanissima ægerrimam fecit; lectoq̃ue ita affixit, vt se se de latere in latus vertere non posset. Quamquam, quid dico, lecto? Etiam sic misera à plumis abhorruit; &, exemplo Christi sponsi sui, duræ trahi incumbentis, in aslere nudo iacuit. Huius lignæ tabulæ asperitas in caussa fuit, vt caro illius castissima passim computresceret, à scatentibus inde vermibus in profundas lacunas exesa; quas ipsi etiam mures arrodendo faciebant ampliores. Sic sponsæ suæ corpus ornauit Christus, animæ autem quod decus addidit? In hoc tam misero corpore anima non solum patiens, sed etiam quæta, immò & hilaris, & in paupertate sua exultabunda habitauit. In hunc modum diu cum doloribus pugnantis, tandem D. Gregorius (quem inter præcipuos Patronos colebat) se visendum præbuit, significauitq̃ue, oïto tantum adhuc certaminis illi dies restare, inde victoriam, & triumphos æternos secuturos. Itz euenit. Et planè apparuit, *non esse condignas passionis huius temporis ad futuram gloriam*, quæ reuelatur in patientibus. Demortuæ Finæ corpusculum sanguine & vlceribus contabefactum ita tabulæ lignæ accreuerat, vt vix vi inde reuelli posset. Ibi autem omnia in contrarium mutari cœperunt. Tabificum corpus, quod antea viuum teterrimum à se odorem exhalauerat, jam Elysium quiddam spirabat, quasi vernarum rosarum fragrantia sentiretur. Mortem illius promulgarunt, & celebrarunt æra Campana in turribus, nemine mouente, sonantia. Dum ad sepulchrum ferretur, cadauer tam diu prius ægrota, sublato in altum brachio, nutricem preces inibi fundentem ab incurabili morbo persanauit. Ad sepulchrum porrò illius

omnis generis morbi curati sunt; dæmones è corporibus hominum eiecti; defunctus puer ad vitam reuocatus, vt gloria, ad quam Fina per morbos iuit, in eadem alijs quoque reuelaretur.

VI.

Luc. 6. 38,

Sed quo modo mortalibus gloria illa, nisi per speculum, reuelaretur? Nimis circumscripta est humana ratio, non capit immensitatem. *Aeternum gloria pondus*, nullo pondere temporali expendi potest. Quare morbis salubriter vtentes solantur, se se, dum sperant *mensuram bonam, & confertam, coagitatam, & supereffluentem*. Ac ne quis putet, posse esse *mensuram bonam, confertam, & coagitatam, & supereffluentem*, sed paruum, sciat illam mensuram esse sine mensura, quam Apostolus *gloriam supra modum* appellat, vt intelligatur incredibilis eius magnitudo, quæ omnem naturæ nostræ modum excedit. In hac mensura est innumerabilis omnium bonorum numerus & varietas, quam vel cogitare quis, vel optare possit: nec tanta in hac vita occurrat morborum diuersitas, quæ infestare corpus valeat, quanta ibi voluptatum varietas. Ad numerum hunc accedit pondus pretiumque ingens, cum quo nihil potest in toto mundo comparari. Itaque in hac mensura bona & conferta inueniuntur, virtutes, & scientiæ, & diuitiæ, & honores, & dignitates, ac omnis generis bona, vel ad corpus, vel ad spiritum pertinentia, eaque longè maiora, quàm à vanis mortalibus desiderantur. Denique ita erit illa mensura coagitata, vt voluntatem beati fatiet, nihilque ei omninò desit. Quamquam & hoc ipsum totum, quantum quantum est, adhuc modicum est: neque sufficit ad mensuram implendam, nisi ipse quoque DEVS illam impleat cum omni sua sapientia, omnipotentia, bonitate, charitate, pulchritudine, & omnibus thesauris suis; quibus & in intellectu plenissimè illuminato visionem mirificam, & in voluntate, tota charitatis igne inflammata, lætitiā indefinentem efficiat. Est quidem DEVS vnicus, omnem tamen bonorum, quæ in creaturis omnibus dispersa sunt, numerum complectitur, & infinites excedit. Pondus quoque inest huic bonorum omnium Oceano, quia immensitas illa thesaurorum valorem continet infinitum. Est autem hæc ipsa thesaurorum immensitas, diciturque mensura; quia omnium se se meritis accommodat. Igitur etsi sit vni-